

Aquell Olot del 'No-Do'

L'escriptor i cronista Domènec Moli rememora en un llibre com era la ciutat a la dècada del 1960

La publicació inclou unes breus biografies de setanta personatges

Domènec Moli al pati de casa seva amb un exemplar del seu nou llibre. Foto: R. E.

El 1958 un noi de Figueres anomenat Domènec Moli va aterrar a Olot. Com que es va posar a treballar en els mitjans de comunicació locals, de seguida va tenir l'oportunitat de conèixer els ambients de poder –oficials i fàctics– que dominaven la ciutat. “Allò era el més profund de la Catalunya profunda”, diu mig segle després, recordant la impressió de grisor que, per contrast amb aquell Empordà que ja rebia estrangeres amb biquini, li va causar Olot. D'aquella societat tancada, però també de la irrupció d'una generació que va començar a trencar motlles i va posar els fonaments de canvis profunds, tracta Els anys 60 a Olot. 10 anys de masturbacions, que

Moli –prolífic escriptor, cronista i crític d'art i de gastronomia– acaba de publicar. “De masturbacions?”, li preguntem, encuriós. “És que en aquella època el plaer intel·lectual, com ara el que donaven la infinitat de llibres que estaven prohibits per l'Església, te l'havies de procurar d'amagat”, ens aclareix.

El volum té dues parts. En la primera s'ordenen per anys els esdeveniments més importants, sempre des d'un punt de vista personal, sovint irònic i crític. “Però els fets són objectius, estan tots documentats”, puntualitza. Llegint el capítol del 1960, trobem el rector Butiñá (un home que fins i tot en el context de la dictadura franquista era extremament conservador) refusant els diners que s'havien recaptat en un ball benèfic perquè algunes nenes que hi havien actuat havien ensenyat les calces; en el del 1964 llegim que van visitar la ciutat –per separat– Dalí, Pla i Pilar Primo de Rivera; en les planes del 1965, que l'Exèrcit abandona la ciutat; en les del 1966, la renúncia de l'alcalde Àureo Aramburo (un exmilitar pel qual Moli no mostra gaire simpatia) i el trasllat a l'església de Sant Esteve de les restes de Liberata Ferrarons, aspirant a santa, i en l'espai per al 1969, l'últim viatge del tren i el canvi del setmanari Arriba España!, que passa a anomenar-se La Garrotxa.

En la segona part, s'ofereix una selecció de setanta personatges, molts dels quals desapareguts, que van tenir un paper rellevant per a l'autor, per bé o per mal. Moli ens confessa que els primers són els que eren amics seus i que, a mesura que anem avançant, descobrirem els que li queien pitjor (les últimes pàgines les ocupen els polítics, per cert). Les ressenyes comencen amb Pepito Sibidí, possiblement el botiguer més popular que ha tingut la ciutat (ho diu Moli i ho ratifica aquest periodista), pioner en la venda, instal·lació i reparació de televisors. També es va cuidar de posar el primer repetidor –a Sant Francesc– i de fer-ne el manteniment. Un altre home de les primeres planes és Ramon Sala, empresari, polític i amant de l'Alta Garrotxa que Moli elogia en tot moment. “La seva simpatia i generositat intel·lectual el van acabar situant en el mapa humà de la Garrotxa com una peça insubstituïble”, diu el seu amic, que imaginem emocionat en el moment d'escriure-ho. El pintor Pere Plana Pluig, el cronista Joan Casulà, l'artista Lluís Güell, l'escriptor Alexandre Cuéllar... són altres noms de la llista de Moli, que tanca Joan de Malibrán, l'últim alcalde de la dictadura franquista.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/740087-aquell-olot-del-no-do.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mecSocietat&utm_source=rss&utm_medium=mecSocietat&utm_campaign=rss